

1695, и въ Пасау презъ 1698, та французската У. е била възприета въ Германия, а също и въ Англия. Бахъ усвоява тази форма—като начало за своитѣ оркестрови сюити, а Хендель — не само си служи съ нея, но и усвоява нѣкоя подробности. Италианската У. (наречена италианска симфония), чийто създателъ е Алесандро Скарлати, се състои отъ три части: една бърза (*Allegro*) частъ, една бавна, и въ края — пакъ бърза. Първата бърза частъ е не фигурирана, и има живъ, подвиженъ характеръ. Италианската У. взема надмощие надъ французската, като я измѣства отъ операта — за да остане като концертна музика. Съ прилагането отъ Люли въ увертюритѣ на неговитѣ опери сонатната форма — французската У. изчезва окончателно. Съвременната У. бива 1) **концертна** — имаща сонатна форма, съ две или три—съ противоположенъ характеръ, теми, и започваща съ къса тържествена частъ; 2) **потпурна**, построена въ свободна форма—отъ теми и мелодии на операта, именно комическата; 3) **оперна**, която взема своитѣ теми отъ операта, и дава нейнитѣ основни музикални идеи въ единъ сбитъ видъ, като запазва законитѣ на музикалнитѣ форми. Много У., обаче, на опери, не изградени отъ теми изъ самата опера, сж написани въ формата на концертна У.

Уверь, фр. *ouvert* — отворено; съ *accord à l'ouvert* французитѣ означаватъ, при струннитѣ инструменти, акордитѣ, които трѣбва да се взематъ на праздни струни.

Уголини, Винченцо — Ugolini, Vincenzo — значителенъ компонистъ отъ Римската школа, род. 1626 въ Римъ, капелмайсторъ на Св. Петъръ въ Римъ, писалъ нѣколко книги псалми и мотети (1616—24), 2 книги меси (1622) и 1 книга мадригали.

Ударни инструменти, лат. *instrumenta pulsantia*, *percussa*, фр. *instruments à percussion*, нѣм. *Schlaginstrumente* — се наричатъ тѣзи, които се приважда въ звучение чрезъ удряне (гл. Инструментъ).

Удъръ, Жоржъ Луи — Houdard, Georges Louis — французски компонистъ и музикаленъ изследвателъ, род. 30 мартъ 1860 въ Ньойи сюръ Сень, умр. 28 февр. 1913 въ Па-

рижъ, ученикъ на Л. Хилмахеръ и Масне, писалъ църковни творби; значителенъ е, обаче, като изследвателъ на невмовата нотопись, съ трудоветѣ си: „L'art, dit Grégorien, d'après la notation neumatique“ (1897). „Григорианското изкуство споредъ невмовата нотация“ (1897), „Le rythme du chant, dit Grégorien, d'après la notation neumatique“ (1898). — (Ритмътъ на пѣнието, наречено Григорианско, споредъ невмовата нотация), „L'évolution de l'art musical et l'art grégorien“ (1902). — (Развитието на музикалното изкуство и на Григорианското изкуство), както и „La richesse rythmique musicale de l'antiquité“ (1903), (Ритмично-музикалното богатство на древността), „La science musicale traditionnelle“, — (Традиционната музикална наука), „Aristoxène de Tarente“, „La rythmique intuitive“ (1906). (Интуитивната ритмика) и др.

Удължаване (уголѣмяване) — се нарича уголѣмяване първоначалнитѣ нотии стойности на една тема — противоположно на скъсяване (гл. т.).

Уиели, Лацаро — Uzielli, Lazzaro — уважаванъ пианистъ и учителъ, род. 4 февр. 1861 въ Флоренция, училъ при Буанамичи въ Флоренция, Рудолфъ въ Берлинъ, Клара Шуманъ и Рафъ — въ Франкфуртъ; учителъ въ Хоховата консерватория въ Франкфуртъ, сега въ Кьолнъ. Той е членъ на триото Брамъ-Елдерингъ, Фоерманъ и У.

Уилямс, Алберто — Williams, Alberto — аржентински компонистъ, род. 23 ноем. 1863 въ Буенос-Айресъ, ученикъ на консерваторията и Цезаръ Франкъ въ Парижъ. Въ творбитѣ си, въ народенъ духъ, У. се изявява като националенъ аржентински компонистъ. Писалъ: 3 симфонии и 2 увертюри — за оркестъръ, клавирири, 3 сонати за цигулка и пиано, по една соната за виолончелъ и флейта съ пиано, голѣмъ брой клавирири нѣща и пѣсни. У. е основателъ на консерваторията въ Буенос-Айресъ (1893), и до сега неинъ директоръ, и е, изобщо, голѣмъ ратникъ за напредъка на музикалната култура въ родината си.

Уилямс, Джонъ Джерардъ — Williams, John Gerrard — английски